

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת וירא

כ' חשון תשפ"ז 31.10.2026

1 This week's Torah portion is Parashat Vayera, the fourth portion in the Torah. We continue learning about Avraham Avinu and Sarah Imeinu, who still shape and teach us to this day. Have you ever noticed that we actually call them Father and Mother? We see ourselves as their children, carrying on their path in the world.

2 In this portion we learn about Avraham's kindness and his hospitality. He goes looking for people to bring into his tent. Our commentators write that Avraham was enthusiastic about helping others. He didn't treat it as a favor he was doing; he was glad to do it. In our story, too, we see the joy that comes from doing acts of kindness. Giving doesn't only benefit the one who receives; it also brings meaning and joy to the one who gives.

3 Later in the portion come several important stories: the birth of Yitzchak and Akedat (the Binding of) Yitzchak. Avraham's son, who will carry on his legacy in the coming portions, is born, and we begin learning from him as well. Yitzchak, too, we call Father.

4 The city of Sodom, which was corrupt and wicked, is completely destroyed. Sodom is the exact opposite of Avraham's tent, which was open to everyone. May we merit to continue in the path of our forefathers. Shabbat Shalom.

A STORY FOR SHABBAT

TO GIVE IS TO RECEIVE

In the community of Bruchin, a special project of kindness called "Shulchan Baruch" has been running for many years. Every Shabbat and holiday eve, local volunteers cook hot meals for families in need in the area. Some volunteers cook, others pack, and there are drivers who deliver the food to people's homes. And so, week after week, delicious Shabbat meals reach the families who need them. The same community is also home to "HaBayit LaChaim" (The Home for Life), a residence for young women with disabilities and special needs. With the help of the staff who support them, the young women learn to live independently, integrate into the community, and gain life skills. One day, as the "Shulchan Baruch" organizers were preparing the volunteer list for the coming week, they discovered they were short on cooks. They sat thinking about who they could ask, when suddenly they saw the young women from HaBayit LaChaim walking along the community path. They had an idea: why not invite them to volunteer? When they asked the young women whether they would like to cook Shabbat meals for families in need, they were thrilled. They went back to their apartment, told their friends and counselors, and immediately began planning the work and dividing up the tasks. They could hardly wait for Thursday! When the long-awaited day arrived, they got up early and headed eagerly to the kitchen. For hours they peeled vegetables, chopped, baked and cooked. The work wasn't easy, and one dish even burned and had to be made all over again. But they didn't give up, until at last they joyfully announced: "The Shabbat food is ready!"

For the young women, it was a special moment. They are usually used to others helping them, and this time they were the ones who got to help others. At the end, one of them said something deeply moving: ever since she was a little girl, people had always volunteered for her and done acts of kindness for her. But the greatest kindness anyone had ever done for her was giving her the chance to do kindness for others. (From the "Ligdol" book series)

Food for Thought

During the Holocaust, a great leader and educator named Rabbi Kalonymus Kalman Shapira, of the town of Piaseczno, was active in Poland. He has a famous saying: "The greatest thing in the world is to do an act of kindness for someone else." If we were asked to finish that sentence ourselves, what would we say? The greatest thing in the world is... to get something, to win something, to gain something? It turns out that the greatest thing we can receive is the chance to give.

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת וירא

WHEN THE SOUL SHINES

This week in Israel we changed the clocks: daylight saving time has ended, the days are getting shorter, and winter time has begun. Rabbi Avraham Yitzchak HaKohen Kook wrote a "key sentence" for every month, and this is what he wrote for the month of Cheshvan, which which we are in now: "When the soul shines, even fog-wrapped skies give off a pleasant light." This sentence feels as if it were written especially for us, right now, at the start of winter. The month of Cheshvan has no holidays at all. It's a time when it gets dark early, the skies are grayer, and all this may bring a bit of gloominess along with a long stretch of routine. But if the soul within us is shining, Rav Kook writes, it will affect the fog outside as well. Through the power of the soul, even cloud-covered skies can shine. In recent years we have discovered that even in the thickest fog, the soul of the Jewish people shines, and it affects reality. And on the most personal level, too: we don't have to look only outward to decide how we feel. We have our own inner joy. Our soul shines, and if we look at reality in a bright way, then, with God's help, it will shine back on us.

Around the Shabbat Table

- Mordechai describes himself as a "living bridge" between Israel and the Diaspora. What does this expression mean? How can you also be a bridge between people, communities and cultures?
- Mordechai describes the excitement he felt when voting in the Israeli elections, even though he was thousands of kilometers away. Why do you think this moment was so meaningful to him?
- Is it possible to feel joy and hope even when the reality around us is hard or challenging? What can help us find our own inner light?
- What "light" can you bring this week to your class, your family or your community, without waiting for a special occasion?

FROM THE DIARY OF A SHALIACH

Mordechai Attar, a teaching shaliach at the Carmel School in Hong Kong, writes: Last week I experienced a fascinating, almost surreal moment in my mission here in Hong Kong. To exercise my democratic right to vote in the Knesset elections, I had to cancel a class and travel to the consulate. After passing through a tight, tense chain of security, the tension melted away in an instant; the smiling staff welcomed me with genuine warmth and that enveloping Israeli friendliness. I stood there, facing the menorah emblem of the State of Israel standing proudly amid a sea of Asian skyscrapers, and with great joy I slipped my envelope into the ballot box. It was a thrilling feeling to think that here I was already voting, while back in Israel people wouldn't be getting out of bed for another four hours... When I got back, my students asked why I had been away. When I told them I had voted for the Knesset, they were puzzled: "But we saw you at prayers this morning!" I laughed and explained that I had just "popped over" to the consulate, which is Israeli territory in every sense. Their reaction distilled the essence of my role for me. The blue envelope, the menorah emblem in the window, and the smiles of the staff are exactly the living bridge we build every day in the classroom. We connect the Diaspora to the beating heart of the State, and we celebrate an identity and a home that stays strong even thousands of kilometers from Israel. Warm greetings to you all from faraway Hong Kong, and wishing you continued fruitful work!

Translators: Janine Muller Sherr and Yehoshua Siskin
Send responses to: office@sivanrahavmeir.com
To contact **the education department:** Morim@wzo.org.il

דף הפרשה מוקדש לעילוי
נשמת החיילים הקדושים
מיכאל בן חמו ואייל טויטו הי"ד

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL

פרשת וירא

גליון מס׳ 120 || כ׳ חשוון תשפ"ז 31.10.2026

עם סיון רהב-מאיר

1. פרשת השבוע היא פרשת וירא, הפרשה הרביעית בתורה. אנחנו ממשיכים ללמוד על אברהם אבינו ושרה אמנו, שמשפיעים ומחנכים אותנו עד היום. חשבתם פעם שאנחנו ממש קוראים להם אבא ואמא? כלומר, אנחנו רואים את עצמנו כבנים שלהם, שממשיכים את דרכם בעולם.

2. אנחנו לומדים בפרשה על החסד והכנסת האורחים של אברהם אבינו. הוא מחפש את מי להכניס לאוהל שלו. פרשנינו כותבים שאברהם אבינו מתלהב מלעזור לזולת. הוא לא עושה טובה אלא שמח בכך. גם בסיפור שלנו רואים את השמחה שבעשיית חסד. הנתינה אינה רק מועילה למקבל, אלא מעניקה משמעות ושמחה גם לנותן.

3. בהמשך הפרשה מופיעים כמה סיפורים חשובים: לידת יצחק וגם עקידת יצחק. הבן של אברהם שימשיך אותו בפרשות הבאות נולד ואנחנו מתחילים ללמוד גם ממנו. גם ליצחק אנחנו קוראים אבא.

4. העיר סדום, שהייתה מושחתת ורעה, נחרבת לגמרי. העיר סדום היא ניגוד מוחלט לאוהל של אברהם, שהיה פתוח לכולם. שנזכה להמשיך את הדרך של אבותינו. שבת שלום.

סיפור לשבת

לתת זה לקבל

ביישוב ברוכין פועל כבר שנים רבות פרויקט חסד מיוחד שנקרא "שולחן ברוך". בכל ערב שבת וחג מתנדבים תושבי היישוב לבשל ארוחות חמות למשפחות נזקקות באזור. חלק מהמתנדבים מבשלים, אחרים אורזים, ויש גם נהגים שמחלקים את האוכל לבתים. כך, שבוע אחרי שבוע, מגיעות ארוחות שבת טעימות למשפחות שזקוקות להן. באותו יישוב פועל גם "הבית לחיים", בית שבו מתגוררות צעירות עם מוגבלויות וצרכים מיוחדים. הצעירות לומדות לחיות בצורה עצמאית, להשתלב בקהילה ולרכוש כישורי חיים, בעזרת הצוות שמלווה אותן. יום אחד, כשמארגני "שולחן ברוך" הכינו את רשימת המתנדבים לשבוע הקרוב, הם גילו שחסרים להם אנשים שיבשלו. הם ישבו וחשבו למי אפשר לפנות, כשלפתע ראו את הצעירות מ"הבית לחיים" עוברות בשביל היישוב. ופתאום עלה רעיון: למה שלא נזמין דווקא אותן להתנדב? כששאלו את הצעירות אם ירצו לבשל ארוחות שבת למשפחות נזקקות, הן התלהבו מאוד. הן חזרו לדירה, סיפרו לחברות ולמדריכות, ומיד התחילו לתכנן את העבודה ולחלק ביניהן תפקידים. הן כבר לא יכלו לחכות ליום חמישי! כשהגיע היום המיוחל, הן קמו מוקדם בבוקר וניגשו בהתלהבות למטבח. במשך שעות ארוכות הן קילפו ירקות, חתכו, אפו ובישלו. העבודה לא הייתה פשוטה, ואפילו מנה אחת נשרפה והיה צורך להכין אותה מחדש. אבל הן לא ויתרו, עד שלבסוף הכריזו בשמחה: האוכל לשבת מוכן! עבור הצעירות זה היה רגע מיוחד. בדרך כלל הן רגילות לכך שאחרים עוזרים להן, והנה הפעם הן אלה שזכו לעזור לאחרים. אחת הצעירות אמרה בסיום משפט מרגש: מאז שהייתה ילדה, אנשים תמיד התנדבו עבורה ועשו איתה חסד. אבל החסד הגדול ביותר שעשו איתה עד היום היה דווקא שנתנו לה הזדמנות לעשות חסד עם אחרים.

(מתוך סדרת הספרים "לגדול")

נקודה למחשבה

בזמן השואה פעל בפולין מנהיג ומחנך דגול ושמו רבי קלונימוס קלמיש שפירא, מהעיר פיאסצנה. יש משפט מפורסם שלו: "הַדָּבָר הֵכִי גָּדוֹל בָּעוֹלָם זֶה לַעֲשׂוֹת טוֹבָה לְמִישֶׁהוּ אַחֵר". אם היו נותנים לנו להשלים את המשפט הזה לבד, מה היינו אומרים? הדבר הכי גדול בעולם זה...
לקבל משהו, לזכות במשהו, להרוויח משהו?
מתברר שהדבר הכי גדול שאפשר לקבל - זה לתת.

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL

פרשת וירא

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

מיומנה של שליחה

כותב לנו מרדכי עטר, שליח הוראה בבית הספר כרמל שבהונג קונג: בשבוע שעבר חוויתי רגע מרתק וסוריאליסטי בשליחות שלי בהונג קונג. כדי לממש את זכותי הדמוקרטית להצביע בבחירות לכנסת ישראל, נאלצתי לבטל שיעור בכיתה ולנסוע לקונסוליה. אחרי שחציתי שרשרת אבטחה אדוקה ומתוחה, המתח התפוגג ברגע; העובדים החייכנים קיבלו את פניי באושר חם ובחמימות ישראלית עוטפת. עמדתי שם, מול סמל המנורה של מדינת ישראל הניצב בגאון בלב ים של גורדי שחקים אסייתיים, והכנסתי באושר גדול את המעטפה לקלפי. זו הייתה תחושה מפעימה לחשוב שכאן אני כבר מצביע, בעוד שבישראל יקומו מהמיטות רק עוד ארבע שעות... כשחזרתי, התלמידים שאלו מדוע נעדרתי. כשסיפרתי שהצבעתי לכנסת, הם תהו בפליאה: "אבל ראינו אותך הבוקר בתפילה!". צחקתי והסברתי שרק "קפצתי" לקונסוליה, שהיא שטח ישראלי לכל דבר. התגובה שלהם זיקקה עבורי את מהות התפקיד. המעטפה הכחולה, סמל המנורה בחלון, והחיוך של אנשי הנציגות, הם בדיוק הגשר החי שאנו בונים יום-יום בכיתה. אנחנו מחברים את התפוצות ללב הפועם של המדינה, ומעלים על נס זהות ובית שנשארים איתנים גם אלפי קילומטרים מישראל. שולחים לכולכם מהונג קונג הרחוקה דרישת שלום חמה והמשך עשייה פורייה!

המתנה של סבתא מרסל

השבוע בישראל החליפו את השעונים - במקום שעון קיץ, הימים מתקצרים ומתחיל שעון החורף. הרב אברהם יצחק הכהן קוק כתב "משפט מפתח" לכל חודש, וכך כתב על חודש חשון: "כִּשֶׁהַנְּשָׁמָה מְאִירָה – גַּם שָׁמַיִם עוֹטֵי עֲרָפֶל מְפִיקִים אוֹר נָעִים". המשפט הזה נכתב עבורנו במיוחד לעכשיו, לתחילת החורף, בחודש חשון אין שום חגים. זו תקופה שבה מחשיך מוקדם, השמיים אפורים יותר, וכל זה מביא איתו אולי קצת דכדוך, עם שגרה ארוכה. אבל אם בתוכנו הנשמה מאירה, כותב הרב קוק, זה ישפיע גם על הערפל שבחוץ. מכוחה של הנשמה, גם השמים מכוסי העננים יוכלו להאיר. בשנים האחרונות אנחנו מגלים שגם במצב של ערפל כבד - הנשמה של עם ישראל מאירה, וזה משפיע על המציאות. וגם ברמה הכי אישית: אנחנו לא צריכים רק להסתכל החוצה כדי להחליט איך אנחנו מרגישים. יש בנו שמחה פנימית משלנו. הנשמה שלנו מאירה, ואם נסתכל באופן מאיר על המציאות – היא בעזרת השם תאיר עלינו בחזרה.

סביב שולחן השבת

- מרדכי מתאר את עצמו כ"גשר חי" בין ישראל לתפוצות. מה משמעות הביטוי הזה? כיצד גם אתם יכולים להיות גשר בין אנשים, קהילות ותרבויות?
- מרדכי מתאר את ההתרגשות שחש כשהצביע בבחירות בישראל, אף שהוא נמצא אלפי קילומטרים ממנה. מדוע לדעתכם הרגע הזה היה משמעותי כל כך עבורו?
- האם אפשר להרגיש שמחה ותקווה גם כשהמציאות סביבנו קשה או מאתגרת? מה יכול לעזור לנו למצוא את האור הפנימי שלנו?
- איזה "אור" אתם יכולים להביא השבוע לכיתה, למשפחה או לקהילה שלכם, גם בלי לחכות לאירוע מיוחד?

לתגובות: office@sivanrahavmeir.com
ליצירת קשר עם המחלקה לחינוך: Morim@wzo.org.il